

[Aase Olesen]

kan jo også nås på forskellig vis. Jeg synes, at man savner en begrundelse.

Derefter vil jeg ligesom hr. Knud Lind spørge, hvad konsekvenserne af at flytte over egentlig er. Betyder dette, at sagen alene bliver afgjort af jurister? Så synes jeg, at man er inde på noget betænkeligt, for så er det igen folks ret til at blive godkendt, der bliver sat i centrum, mens de lægelige og de socialpædagogiske hensyn formentlig – og jeg siger »formentlig«, for det kan ikke ses af forslaget – vil blive sat i baggrunden. Derfor vil jeg spørge, hvordan forbindelsen mellem socialcentre og statsamterne i dette spørgsmål skal være.

Taletiden er kort, så jeg skal nøjes med at sige, at jeg kan tilslutte mig ønsket om at begrænse de mere vidtløftige psykiatriske og psykologiske undersøgelser, mange ansøgere oplever som meningsløse. Men jeg vil gerne spørge, hvad det i øvrigt er for nogle undersøgelser, ministeren agter at begrænse.

Jeg er tilfreds med, at adoptionsnævnet fortsat skal være ankeinstans, og jeg kan ikke lade være med at sige til ministeren, at det var rart, at han ikke faldt for fristelsen til at gøre sig selv til slutinstans.

Så er der forslaget om at ændre de generelle betingelser. Jeg er personlig meget betænkelig ved forslaget om at udvide den nu gældende sammenlagte alder på 78 år til 45 plus 45 år – sådan forstår jeg forslaget. På mødet på Marienborg tror jeg det blev udtrykt fra adoptionsnævnets side, at man kunne forestille sig at gå op til en sammenlagt alder på 80 år. Det var egentlig bedre.

Jeg vil godt spørge: hvad har været ministerens begrundelse for nu at komme med denne række af forslag om ændringer? Ministeren sagde den 25. januar 1983 – jeg citerer fra Folketingstidende 1982-83, sp. 4696 – som konklusion på debatten, at han kunne se, »at man ellers i det væsentlige mener, at de forhold, hvorunder man behandler adoptioner nu – som reglerne er og måden, hvorpå arbejdet bliver gjort – i det store og hele er rigtige, og det er jeg taknemlig og glad for at høre«.

Når ministeren er taknemlig og glad for de nuværende regler og den måde, det foregår på, hvorfor laver han så et forslag, der på meget væsentlige punkter ændrer det?

Jeg har brugt min taletid, men jeg skal vende tilbage til resten, som jeg har lyst til at sige, i næste runde.

Wilhelm (VS):

Jeg kommer muligvis også i bekneb for tid, for det er en række væsentlige spørgsmål, forslaget her rejser. Derfor vil jeg gardere mig ved at sige, at vi havde jo en debat om alle disse spørgsmål den 25. januar 1983. Dér havde vi betydelig bedre mulighed for at udtrykke os grundigt og nuanceret, så jeg skal henvise til det indlæg, jeg kom med på VS' vegne ved den lejlighed.

Til en begyndelse vil jeg godt slå et par af forudsætningerne for hele debatten fast, for der gør sig nogle misforståelser gældende.

Vi skal for det første gøre os klart, at det at slække på reglerne om godkendelse af adoptivforældre ikke bringer et eneste barn væk fra en institution og ud til en familie. Alle de børn, de pågældende lande frigør til adoption, bliver adopteret, og det eneste, vi gør ved at slække på kravene, er at bringe dem til nogle andre familier. Det synes jeg er helt afgørende for debatten om, hvor skrappe krav vi skal stille.

Det andet er, at hidtil er 90 pct. af ansøgerne faktisk blevet godkendt. Det vil sige, at hvis vi overhovedet skal stille nogen krav, så har disse jo egentlig ikke vist sig at være alt for eksklusive, må man nok sige. Det er klart, at der er nogle, der har holdt sig væk, fordi de har kendt f. eks. aldersbetingelserne, men 90 pct. af ansøgerne er altså blevet godkendt.

Når vi kommer til ministerens forslag, kan jeg sige, at vi kan gå med til, at adoptionsnævnet ikke skal have den dobbeltfunktion både at være sidste ankeinstans og at være den instans, der udformer reglerne. Det er såmænd ikke, fordi der er noget principielt forkert i dette. Der er jo masser af nævn, også under justitsministeriet, der har den dobbeltfunktion, og der er ikke noget principielt forkert i det. Men nu er der meget larm omkring det, og da der er ønske om at få det opdelt, synes vi, det er en heldigere opdeling, der er valgt i dette forslag. Det ville være ulykkeligt, hvis det var omvendt: at det var nævnet, der skulle lave regler, og at det var ministeren, der skulle være ankeinstans. Så